

Възгорденъ отъ благополучіето на сподуватъ си, отиваше тамо не ходящъ но лѣтящъ. И чинеше му ся че земята под-сказа подъ него, като потросъчникъ (ἀ-λυδῆθρα). Нищо не виждаше, нито чуеше нѣщо. А тогазь само видѣ, че, като ми-нуваше прѣзь единъ стълбъ, единъ ма-лъкъ просякъ тичаше подирѣ му, съ шап-кътъ си въ рѣцѣ. Бръкиъ въ джебоветѣ си и ввѣрли му единъ шепъ жълтицы.

III

Като стигна въ къщжтъ на гостилницжтъ:

— Господжа Лѣвичъ тука ли е? Мо-гъ ли да ѣ видѣж? Казва на слугжтъ който му отвори.

— Не е тука, господине, защото отиде.

— Що думашъ?

— Казувамъ ти това, господине, че графивята си отиде.

— Отиде ли? Санкымъ на расходъ ли е отишла?

— Не, господине, но отсутра като прие едно писмо твърдѣ важно, трѣгна тутакъ си съ желѣзницжтъ, и каза че може да ся завърне слѣдъ нѣкой день, а може и никога да ся не върне.

— Мислиъ че ты не разумѣ какво ти